

Vətən müharibəsi şəhidi, əslən Ağsu rayonundan olan Cəfərzadə İsrayıl Namiq oğlu 30 sentyabr 2000-ci ildə Bakı şəhəri Sabunçu rayonunda anadan olub. 2011-ci ildə 148 sayılı məktəbi bitirdikdən sonra Bakı Dövlət Peşə Təhsil Mərkəzində texnoloji qurğuların operatoru ixtisası üzrə təhsil alıb.

2019-cu ildə təhsilini başa vuran İsrayıl həmin ilin iyul ayında vətənə borcunu vermək üçün əsgəri xidmətə yollanıb. Xidmətinin ilk günlərindən seçilən İsrayılın əsgərlərin andıçmə mərasimində təşkil olunan təntənəli tədbirdə nümunəvi çıxışı hərbi hissə komandirinin diqqətini çəkir və o, fəxri fərmanla təltif olunur. Xidməti müddətində nümunəvi əsgər olan İsrayıl öz ısrarı ilə xüsusi təyinatlı kəşfiyyat qrupunda kəşfiyyatçı olaraq vətənə borcunu yerinə yetirir. Bir müddət sonra baş kəşfiyyatçı təyin edilir.

İkinci Qarabağ müharibəsinin ilk dəqiqəsindən baş kəşfiyyatçı kimi döyüşə atılır. Talış kəndi istiqamətində döyüşlərdə İsrayılın ətraf yüksəkliklərin və Suqovuşan qəsəbəsinin alınmasında əvəzolunmaz xidmətləri olur. Döyüşün ilk günlərindən dostları şəhidlik zirvəsinə yüksəlir. O, xidmətini dostu Əkbər Hüseynovun kimliyini taxaraq davam etdirib və onun köynəyini geyinərək qisasını alacağına söz verir. Döyüşlərin gedişində oktyabrın 14-də boyun hissəsindən yaralanır. Yara ölümcül olmadığı və döyüşdə iştirak etmək istədiyi üçün bunu gizlədir və xidmətinə davam edir. Son döyüşü oktyabrın 16-dan 17-nə keçən gecə olur. Döyüşdə alnından və sol qolundan yaralanır, amma yenə də döyüşə davam edir. 5302 yüksəkliyinin alınmasında xüsusi qəhrəmanlıq göstərir. Yüksəkliyin alınması zamanı döyüş yoldaşları mühasirəyə düşür. İsrayıl yoldaşlarını mühasirədən çıxarmaq məqsədi ilə pulemyotdan dəstək vermək qərarına qəlir. Onun səyi nəticəsində digər yoldaşları mövqelərini dəyişərək mühasirədən çıxıb bilirlər. Amma bu, qəhrəmanımızın son döyüşü olur. Mənfur düşmənin snayper gülləsi onun həyatına son qoyur. Şəhidlik zirvəsinə yüksələn Cəfərzadə İsrayıl "Vətən Uğrunda", İgidliyə görə" medalları ilə təltif olunub.

Anası Kəmalə Cəfərova deyir: "Qalib gəlməyi, öndə olmağı, ucalmağı sevirdi. Güləşlə məşğul olur, futbola gedirdi. Sərbəst güləşlə bağlı rayonlararası keçirilən yarışlarda mükafata layiq yerlər tuturdu. Bundan zövq alırdı. Hələ məktəb yaşlarında kompüterdə döyüş oyununda proqramla özünə forma geyindirir, döyüşürdü. Deyirdi ki, bir gün mən torpaqlarımızı geri qaytarmaq üçün düşmənlə canlı vuruşacağam.

Bayraq, vətən sevgisi çox güclü idi. Döyüşlərdə iştirak etmək arzusunun ürəkdən gəldiyini bilirdik. Dedi və istədiyini etdi, torpaqlarımızın geri qaytarılmasında onun da payı oldu".

Atası Namiq Cəfərov bildirir ki, İsrayıl hərbi xidmətə gedəndən qısa müddət sonra artıq seçilməyə başlayıb: "İdmanla məşğul olduğuna görə, fiziki olaraq əsgərlik üçün hazırlıqlı idi. Hərbi xidmətə yeni başladığı günlərdə ordumuzun 102-ci ildönümü ilə bağlı tədbirdə öz vətənpərvərliyini nümayiş etdirdi, həmin tədbirdə fəxri fərmanla təltif olundu. 3 aydan sonra isə hərbi hissənin kəşfiyyat bölümündə xidmətə başladı. Gənc əsgər kimi həmin hissədə də fəxri fərmanla təltif olundu".

İsrayıl 20 yaşını döyüşdə qeyd edib. Atası həmin günü belə xatırlayır: "Sentyabrın 27-si müharibə başlayanda, onun da döyüşə getdiyini bildik. Ayın 30-u ad günü idi, 20 yaşı tamam olurdu. Həmin günə qədər heç bir əlaqəmiz olmadı. Doğum günü səhər narahatlığımız artdı. Çünki ad gününə həmişə xüsusi yanaşırdı. Düşünürdük ki, indi hardadır, nə edir? Günorta saatlarında zəng vurdu, onun səsinə eşidəndə, çox kövrəldim, duyğusal danışdım. O isə təmkinlə dedi: "Hər şey yaxşıdır, hər şey yaxşı olacaq. Torpaqları azad edək, bir yerdə gedib o torpaqları ziyarət edərik. Hər şeyi gözümün qabağına almışam. Mənə görə narahat olmayın, şəhid olarsam, mənə görə ağlamayın. Bu gün onun həmin sözləri ilə təsəlli tapırıq".

Ailənin kürəkəni Nicat Mikayılov İsrayıl ilə son görüşündə diqqətini çəkən məqamdan danışdı: "Qohumluq öz yerində, amma o qədər pozitiv, ünsiyyətçi, zarafatçı biri idi ki, aramızda qardaş kimi münasibət yaranmışdı. Döyüşlərdə iştirak edən vaxt tez-tez ailəsindən xəbər alırdım. Elə oldu ki, oktyabr ayında işimlə bağlı cəbhəboyu rayonlara ezam olundum. Ayın 12-si təsadüfən görüşdük. Bu zaman diqqətimi geyiminin üstündəki ad çəkdi. Orda Əkbər Hüseynov yazılmışdı. Dedim ki, sən formanın niyə üzərində deyil? Dedi ki, bu dostum şəhid olub, onun qisasını almağa söz vermişəm".